

[Statsministeren.]

Maade eller endog paa en Maade, der er mindre tiltalende end den at ophøje et Mæglingsforslag til Lov, nemlig gennem tvungen Voldgift.

Det ærede Medlem sagde, at det var ikke saa mærkeligt, at der nu var nogen Uro, og det kan for saa vidt være rigtigt. Han begrundede det med, at under Krigen var der ikke nogen Forhandlingsret, Parterne kunde ikke forhandle med hinanden og søge at finde en Løsning ad Forhandlingens Vej. Men det er jo helt forkert. Der har ikke været nogen som helst Begrænsning i Parternes Forhandlingsmuligheder, men der har været en Begrænsning med Hensyn til at erklære Strejke og Lockout, med Hensyn til at føre Krig, naar Forhandlingerne ikke førte til et Resultat.

Det ærede Medlem gentog det, som blev sagt i det andet høje Ting: at Forhandlingsmulighederne ikke er udtømt. Jeg kan ikke se nogen som helst saglig Baggrund derfor. Man kan selvfølgelig altid sige, at hvis vi bare venter, kan der maaske vise sig nye Muligheder. Man kan altid sige: Kommer Tid, kommer Raad —, men det kan resultere i, at de Ulykker, der sker, medens man venter, bliver saa store baade for Samfundet og den enkelte, at det bliver for dyr en Ventetid.

Nu er det altsaa prøvet, om Parterne selv kunde finde en Løsning. Alle de Organer, som staar til Raadighed, er taget i Brug, og det har vist sig, at de ikke kunde løse Konflikten. Man har saa henvist til, at man fra politisk Side kunde opfordre Forligsmanden til at stille et nyt Mæglingsforslag. Der er imidlertid ogsaa her i Tinget gjort opmærksom paa Konsekvensen heraf. Jeg skal blot understrege, at en Forligsmand skulde netop have til Opgave at forlige Parterne, men hvis man faar Indtryk af, at hvis man ikke kan forliges, hvis man stemmer disse Mæglingsforslag ned, kan man vente, at Politikerne henvender sig til Forligsmanden og siger: Nu maa De virkelig stille et andet og for den utilfredse Part bedre Mæglingsforslag — saa kan enhver da sige sig selv, at der bliver ikke vedtaget noget Mæglingsforslag. Det sker ikke, naar man har en stærk Mulighed for ellers at kunne faa et andet Forslag, som er bedre end det, man i første og anden og tredje Omgang skal tage Stilling til.

Med disse Bemærkninger skal jeg endnu en Gang anbefale Lovforslaget. Som jeg sagde ved Fremsættelsen i det andet høje Ting, er det ikke af Lyst, er det ikke med Glæde, vi forelægger dette Lovforslag, men

det er under Hensyn til hele Situationen. Vi har ikke ment at kunne bære det Ansvar, man vilde paadrage sig ved ikke at have foretaget en Indsats for at bringe Strejken til Ophør. Jeg har forstaaet, at i hvert Fald Flertallet i det andet høje Ting ved Afstemningen har været enig med os heri, og jeg haaber ogsaa, at dette høje Tings Medlemmer vil være det.

Josef Andersson: Den højtærede Statsminister udtalte, at det jo ikke er første Gang, at man betræder denne Vej, den har man ogsaa fra Socialdemokratiets Side været inde paa, og det kan jeg naturligvis ikke bestride. Jeg sagde ogsaa i mit første Indlæg, at jeg kan godt indse, at der kan komme til at foreligge en saadan Situation, at det er nødvendigt for Statsmagten at gribe ind. En saadan Situation er tidligere forekommet, og en saadan Situation kan naturligvis paa ny opstaa, men den Situation, vi i Øjeblikket befinder os i med denne lokale Konflikt, som Slagteriarbejderstrejken er, hvor beklagelig den end er, idet den naturligvis virker generende paa mange Omraader, er ikke af en saa alvorlig Beskaffenhed, at det kan anses for en tvivgende Nødvendighed for Samfundet at faa den afsluttet gennem Lovgivningen lige i Øjeblikket. Naar den højtærede Statsminister siger, at der jo ikke mere er andre Muligheder, saa mener jeg dog efter det, der er oplyst under Forhandlingerne i det andet høje Ting, at der har været nævnt en Mulighed, altsaa været antydnet en Vej til en fredelig Løsning af denne Konflikt, idet Forligsmanden har udtalt, at han vilde søge en ny Mægling, hvis der fra saavel Parternes som fra Politikernes, fra Rigsdagens eller Regeringens Side blev rettet en Anmodning til ham; men den højtærede Statsminister eller Partiet Venstre har altsaa ikke ønsket at medvirke til en saadan Henvendelse. Man siger, at dette vilde være at lægge et Pres paa Forligsinstitutionen. Ja, det vilde det, hvis man forudsatte, at denne nye Mægling skulde give en væsentlig Indrømmelse til Arbejderne. Jeg ved ikke, hvad den høje Forligsmand har tænkt sig, da han udtalte, at han kunde prøve en ny Mægling, men det er jo slet ikke usædvanligt. Jeg har været med til Konfliktsituationer, ikke i mit eget Fag, hvor Forligsmanden ikke een, men et Par Gange har genoptaget Mæglingen. Altsaa Forligsmanden maa formentlig med sine Udtalelser have tænkt sig, at han vilde prøve at finde en fredelig Løsning af denne Konflikt i Forbindelse med hele den øvrige Situation, altsaa den sam-